

Diari de les colònies

L'1 de març vam anar a Esterri d'Àneu que està a la província de Lleida i comarca del Pallars Sobirà. Actualment té 804 habitants.

Esterri d'Àneu és un poble rural, turístic. És conegut per ser el poble més famós de el Pallars Sobirà, També té una central elèctrica molt important perquè té una altitud de 957 metres, la central es va crear a 1958. Esterri és el segon poble més gran del Pallars Sobirà.

També té uns paisatges molt bonics, sobretot al hivern es poden veure les muntanyes nevades. També hi han prats amb animals com les Ovelles, Cavalls Vaques...

EL CAMÍ DE L'ÓS

L'1 de març vam agafar un autocar des de l'alberg fins al poble d'Isil. Vam fer una ruta que van preparar els monitors del camp d'aprenentatge. Aquesta inicialment consistia a pujar per la vora d'un riu petit. Després vam continuar per una muntanya fins a un mirador on vam dinar. Allà hi havia molta informació de l'ós Bru. En el temps que ens van deixar per jugar vam fer una cabana just quan anàvem a anar-nos del mirador el Luca va trobar una fusta amb possibles garrapades d'ós, però la monitora que ens acompanyava ens va dir que eran marques de motoserra. Després de dinar vam fer una activitat de trobar petjades d'animals, vam trobar un cadàver d'un cabirol i petjades d'animals. Vam baixar la muntanya mentres que parlàvem de coses d'animals quan estàvem a punt de tornar al poble vam veure animals (vaques, cabres, cavalls, ovelles i gossos). Quan vam arribar vam entrar a la casa de l'ós.

MUSEU DE L'ÓS

Un cop acabat el recorregut de les petjades, vam tornar al poble d'Isil. Després vam anar al museu de l'ós que es diu "Casa de l'ós). Un cop dins, vam veure uns vídeos on es veuen óssos (Ursus Arctos) com es rascaven en les trampes de pèl. Les imatges les van aconseguir amb càmeres connectades amb sensors de moviment. També vam veure com una femella voltava amb les seves cries.

Quan vam acabar, vam pujar a una sala on explicaven casi tot de l'ós: Només entrar vam veure una maqueta d'un ós mitjà. Després vam veure una cova d'un ós i feia soroll,també vam veure una bascula que mide el pes d'un ós. En una altra part de la sala hi havia unes preguntes tòpiques en uns rotlles que es giraven i posava si era veritat o fals. Vam aprendre que els óssos van sols i les femelles amb els fills. També el pes de 4 o 5 nens o nenes fa el pes d'un ós mitjà.

Quan vam baixar vam anar a un altra sala que expliquen una festa del poble, les falles de Sant Joan. S'explica que porten i que fan; els nois porten un tronc amb foc i el porten al centre del poble.

Després vam baixar a veure un documental de l'ós.

MINAIRONS

El dia 1 de març, a la nit, l'Oriol ens va explicar la història dels minairons. Els minairons son uns fullets que neixen de l'herba de Sant Joan (Hypericum perforatum) , i normalment viuen en els canuts d'agulles. Si et trobes amb uns, et diran: "Què farem, què direm? Si no respos amb una ordre, et MATEN!!! La llegenda explica que ells sempre estan acostumats a fer un treball com: Trencar pedres, tallar arbres, picar roca... Abans es deia que si una casa tenia molta fortuna, era perquè tenien minairons que els feien la feina.

Després d'explicar-nos la història vam fer un joc de nit. Consistia en què cadascú tenia 5 minairons i un canut d'agulles. Cada minairó valia 1 punt, i cada canut valia 20. Ens havíem de dividir en dos grups, un grup amagava els minairons en un costat del jardí, l'altre grup a l'altre costat. Després sortíem a buscar-los.

Després de fer el joc quan anàvem a entrar l'Oriol es va donar compte que s'havia deixat les claus a dins i totes les portes estaven tancades. Vam haver d'esperar a fora uns 20 minuts, fins que va arribar un home que ens va obrir. L'Oriol deia que era una broma i que l'home va vindre per portar unes cerveses.

AIGÜESTORTES I ESTANY DE SANT MAURICI

El segon dia de les colònies, que era 2 de març, després d'esmorzar, ens van vindre a buscar uns 4x4. Anant cap al Parc Natural d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici vam veure una central Hidroelèctrica i un paisatge molt bonic de muntanya. Quan vam arribar, ens vam quedar impressionats amb el blanc de les muntanyes. Llavors, vam descarregar les raquetes.

Quan anàvem a començar l'excursió vam trobar rastres de porc senglar. Hi havien arrels rosegades i excrements. Anant caminant, ens van ensenyar la vegetació que hi havia per allà, com el bedoll (*Betula pendula*), el bàlec (*Genista balansae*) i el pi negre (*Pinus uncinata*). A certa alçada tota aquesta vegetació no pot sobreviure.

Quan vam acabar d'esmorzar i ens disposàvem a continuar l'excursió ens vam parar i ens van ensenyar perquè i com hi havia pisarra al Pirineu. Hi ha perquè abans on està ara mateix el Pirineu Català era aigua, i havia molta pisarra al fons del mar. I va ser quan es van ajuntar les plaques tectòniques i es van crear els Pirineus. I la pisarra va passar de estar al fons del mar a les

muntanyes. Al mateix va passar amb el granit, és a dir, abans el granit estava sota la pizarra. Quan es van formar les muntanyes el granit va pujar més que la pizarra. I per això el granit es troba a més alçada.

Després vam pujar una mica més i vam ficar-nos les raquetes. Quan ja estàvem més adalt vam veure estalactites gegants de gel, estaven penjades d'una petita cascada.

Pel camí ens vam trobar molts rastres, i ens anàvem parant per estudiar-los. Vam fer una parada per fer-nos una foto amb el paisatge blanc tant bonic que hi havia, i també van aprofitar per explicar-nos perquè els Pirineus són tant escarpats. Ho són perquè quan es van crear, eren arrodonits, però va venir la època glacial, i l'aigua que estava dintre de la muntanya es va congelar. I com que ocupa més el gel que l'aigua quan es va formar el gel va començar a trencar les muntanyes i les va deixar escarpades, així és com estan els Pirineus actualment, escarpats.

PASSEJANT PER ESTERRI D'ÀNEU

Primer vam passar per l'escola / institut la Closa. Després vam arribar a un parc amb pinta de ser molt divertit, però no ens hi vam quedar. Vam seguir caminant. vam passar per l'ajuntament i tot seguit ens vam trobar una carniceria i un forn de pa. I seguidament vam parar al pont que pasaba pel riu. Vam seguir caminant i vam veure la central hidroelèctrica i l'Oriol ens va explicar que l'aigua que agafaven era d'un llac d'adalt de la muntanya i amb una tubería fins a la central, un cop l'aigua a la central hi havia una turbina que regirava l'aigua i la portava al riu que tenia al costat.

Després vam anar al parc del que hem dit al principi i ja vam tornar a l'alberg.

ESTIRANT EL FIL

El matí del dia 3 de març, després d'esmorzar, vam fer un taller de llana que es deia "Estirant el fil". Primer ens van explicar que faríem en el taller i després ens van explicar el procés per fer la llana des de l'ovella fins a una peça de roba.

Un cop feta l'explicació, vam canviar de sala, i per taules, ens van dir que havíem d'anar a agafar 3 troços de llana de 3 colors diferents per la activitat. De cada color hi havia una quantitat diferent perquè aquests troços de llana els havíem de convertir en una bola compacte.

Per aconseguir-ho, les noies del camp d'aprenentatge ens van donar un bol amb aigua calenta i sabó. Aleshores, nosaltres ens vam mullar les mans i ens les vam ensabonar amb bastant de sabó. Vam agafar el primer troç de llana i després d'una bona estona fent una mica de pressió vam fer-lo compacte. Aleshores, vam agafar l'altra part de la llana i vam fer el mateix i així amb totes les parts de la llana.

Un cop estava compacte vam anar a treure el sabó, la vam secar i la vam portar a que la tallesin i posesin el fil.

CASA GASSIA

Després del taller d'estirant el fil vam esmorzar i ens vam dirigir cap a casa Gassia.

La Casa Gassia és una antiga casa de segle XVIII. Està situada al centre de barri vell d'Esterrí d'Àneu. És un exemple de casa agro-ramadera. Es representativa del que era l'economia en aquella època, dels ramaders, dels pagesos i la cria d'animals domèstics. L'edifici té l'estructura original, on vam veure com vivia la família i com es dividia l'espai entre les persones

i els animals. El paller, que ara és un espai expositiu mostra com era la vida domèstica durant la primera meitat de segle XX .

A tots se'ns va fer estrany imaginar-nos que a casa no tinguessin llum, aigua corrent i lavabo, ja que avui en dia estem acostumats a totes les comoditats de la casa, per no parlar de la tele, el mòbil...

De tot això no en fa gaire, de fet només 70 anys. Tot i així, si ho comparem amb la nostra realitat actual, ens adonem que hi ha hagut nombrosos canvis. Els més importants, creiem que són l'aigua corrent, l'electricitat i la calefacció.